

[Stauning.]

alle fra 18 Aars Alderen og lægge en samlet Byrde paa Borgerne, saaledes som den højtærede Minister for nogle Dage siden omhyggeligt skildrede det. Nye Skatter skal opkræves, nye Embeder skal oprettes, nye Byrder skal lægges paa Kommunerne, en helt ny Ordning med Byrder og Embeder og alt det, som plejer at være en Vederstyggelighed for alle ærlige Skatteborgere i dette Land. Og i Stedet for 100 000 Personer, som nu har Krav paa en sølle Aldersrente, skal hele Nationen have Aldersrente. Ja, vi har intet derimod. Principielt — Gud bevares — er det os uhyre tiltalende, at enhver faar Krav paa Aldersrente; men den skal betales efter progressiv Skala, den skal betales gennem en Skat, der stiger i Forhold til Indtægten og altsaa bliver større, jo større Indtægten er, og ikke, saaledes som de Konservative foreslaar, betales af dem, der har mindst. Nu medgaar der gennemsnitligt 20 Kr. aarligt pr. Individ til Aldersrenten for de gamle, og af Hensyn til denne frygtelige Byrde, skal vi altsaa lave en hel Omvæltning med nye Skatter, nye Embeder og alt det andet Postyr. Kan vi virkelig være bekendt at gøre Ophævelser over disse gennemsnitligt 20 Kr. pr. Individ? Det forekommer mig, at der er gjort Ulykker nok i disse Aar af Venstre og de Konservative. Det vil være lidet rimeligt nu at sætte ind paa et af de faa Omraader, hvor der i alt Fald principielt har været sikret en retslig betrygget Stilling for den fattigste Underklasse, for dem, der paa deres Livsaften saa sandt faar det trist og uhyggeligt nok endda. I den Aldersrentelov, vi har nu, kender man lidt til det Princip, som de Konservative nu vil slaa ind paa, de mange, der er forsikrede. Ved den Revision, der fandt Sted i 1922—23 eller deromkring, udvidede man den gamle Aldersrente til de smaa Sparere, der havde smaa Formuer, og som Følge deraf ogsaa havde en Smule Indkomst, større end de tidligere kunde have, naar de skulde opnaa Alderdomsforsørgelse. Dem drog man med ind i 1922—23, Folk med meget smaa Formuer, nogle Hundrede eller nogle Tusinde Kroner. Og man sagde til dem: Nu skal I se, nu skal I ogsaa faa Del i disse Vel-signelser, som Aldersrenten er, ikke det hele, men et lille Tilskud. I har været pligtro og dygtige Borgere og har sparet lidt op til Jeres Alderdom, nu skal I have et rimeligt Tilskud hertil, en Opmuntring for denne Flid og Sparsommelighed. Det var smukt og rigtigt, og en saadan Udvikling er vi fremdeles villige til at medvirke til. Men

hvad der var brutalt og nederdrægtigt, det var, at man 4 Aar efter tog denne Smule Opmuntring fra disse Folk, thi hellere burde man helt have ladet være i 1923 at give dem den Smule Tilskud, man da begyndte at give dem, end 4 Aar efter at komme og tage det fra dem igen. Det var en haardhændet og nederdrægtig Gerning, man øvede der mod de Folk, der havde en 600—800 Kr.s sølle Indtægt af en Formue eller en Ejendom. Man giver dem et lille Tilskud, for at de skal kunne henleve en hyggelig Livsaften, og 4 Aar efter, da de har indrettet sig paa det nye, kommer man og tager det fra dem igen. Det var meget værre, end om de aldrig havde faaet dette Tilskud.

Men ogsaa paa anden Maade har man i denne Sag bestandig forvoldt Uro og Bekymring. Man gjorde det ogsaa overfor dem, der var endnu daarligere stillet end dem med de smaa Indtægter og Formuer, ved Nedskæringen, denne ganske uforsvarlige Nedskæring, hvor man gik løs paa Folks Aldersrente og Invaliderente, og hvad Understøttelse de i øvrigt havde, og som i Forvejen var saa beskedene, som den taalte at være. Man har opgivet al Tale om at afhjælpe Arbejdsløsheden, og Arbejdsløsheden hviler nu som et Tryk baade paa Næringslivet og paa Arbejderne. Men efter at man har opgivet al Tale om at mildne Arbejdsløsheden, efter at man har taget den ekstraordinære Understøttelse bort, den Kriseunderstøttelse, som man tidligere tilstod de arbejdsløse paa Grund af de ekstraordinære Forhold, efter at man har begaaet disse frygtelige Gerninger, saa kommer man nu med et Forslag fra det konservative Partis Side om en ny Om-lægning, om nye uretfædige Skatter for Fattigfolk, ogsaa for dem, der er ramt af Arbejdsløsheden.

Jeg tror nu ikke, det lader sig gøre, jeg tror ikke, det i Praksis er muligt at gennemføre noget saa umuligt som dette Forslag. Der er da ogsaa Folk, selv indenfor de Konservatives egen Lejr, der for længst har gennemskuet dette Forslag. Jeg tænker f. Eks. paa Proprietær Mygind, sikkert en god Ven af den ærede Ordfører for Forslagsstillerne, en udmærket konservativ Mand, der jævnlig optræder som Medarbejder i den konservative Presse, og som siger mange fornuftige og sande Ord til de Konservative. Ogsaa om dette Forslag har han talt. I Januar Maaned skrev han i „Nationaltidende“, at det eneste sikre, hvis dette Lovforslag gennemførtes og blev til Lov, vilde være, at det gav en Forøgelse af de offentlige Byrder for de erhvervsdrivende Klasser